

DIUMENGE II DE QUARESMA (B)
Homilia del P. Manel Gasch, monjo de Montserrat
25 de febrer de 2018
Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18 / Rm 8,31b-34 / Mc 9,2-10

Situat en l'ordre narratiu de l'evangeli de Marc i en el context d'aquest temps de Quaresma, el fragment que hem llegit avui és estimats germans i germanes una mena de *spoiler*, una filtració informativa. La majoria sabeu que un *spoiler* és avançar continguts en una narració, ja sigui literària o audiovisual, espatllant l'efecte sorpresa o misteriosos de la conclusió.

La transfiguració és aquesta filtració sobre el destí final de Jesucrist. És un canvi i és l'anunci d'un canvi encara més gran que ens diu que Jesús pertany i s'encamina a una altra dimensió. Els vestits blancs (extraterrenals) i la possibilitat de conversar amb personatges difunts en són la prova. Per un moment l'evangelista s'ha situat més enllà..., ens ha obert una finestra que potser no tocava en aquest temps de Quaresma sinó que és pròpia de la Pasqua, de quan celebrarem la resurrecció, que és la darrera i plena transfiguració de Jesús.

Per què aquest *spoiler*? Aquesta filtració? Per a dir-nos que el canvi és possible. És el missatge de la quaresma: convertir-se és canviar, transformar-se és canviar, i Jesús se'ns presenta canviat, transformat, transfigurat.

L'evangeli d'avui és una invitació a deixar-se canviar, a no posar resistència als canvis que ens proposa Déu, a comprendre que Déu ens convida sempre a passar d'una situació a una altra i que el final de tot aquest procés apunta molt amunt..., a un canvi definitiu, a la Pasqua.

Ens pot fer por tot aquest moviment? Naturalment. No ens estranyi tenir por..., l'evangeli ens diu força vegades que la veritable presència de Déu pot fer por. "No tinguis por" és la frase que acompanya tantes manifestacions de Déu: a la Mare de Déu, a Sant Josep, a sant Pere, als apòstols units. No tingueu por. Ja el profeta Habacuc deia: he escoltat la teva Paraula senyor i he tingut por. I els deixebles de Jesús, els tres més íntims, tenien tanta por en la transfiguració que no entenien res del que estava passant.

Els qui creiem que Déu es pot fer present per demanar-nos que ens transformem, creiem en la possibilitat que Jesús ens parli des d'aquesta dimensió en la qual se'ns presenta com en una comunió molt més intensa amb Déu.

Què els passa als deixebles? Tenen por i adopten una actitud tancada que diu: Quedem-nos aquí. No entenen a la primera que el canvi que proposa Jesús, la seva autoritat al costat de Moisès i Elies no és crear un Olimp, un nirvana, una residència de "purs" sinó que només vol que se l'escolti més intensament. El que ens diu precisament l'evangeli d'avui és que Jesús canviarà, ressuscitarà, per a donar encara més força al seu missatge de transformació del món. En el moment àlgid de la transfiguració la veu de Déu és molt clara: Aquest és el meu fill, el meu estimat, escolteu-lo. És la mateixa invitació que sentíem en el primer capítol de l'evangeli de Marc, en el baptisme i que ara es repeteix a la meitat de l'evangeli: és la invitació a continuar llegint la bona nova de Jesús.

La invitació a canviar i a convertir-nos té doncs un fonament i un destí més que sòlid. Jesucrist i el seu exemple. Això vol dir: la conversió ens ve de Déu i ens porta a Déu, però sempre baixant de la muntanya. Fins i tot els monjos i els escolans que estem

dalt, bé a mitja muntanya, n'hem de baixar! Per a nosaltres baixar de la muntanya serà estar atents a nosaltres mateixos, als nostres germans, al món, al nostre país, i sobretot fer-ne pregària per ajudar com l'evangeli d'avui a obrir aquesta finestra al més enllà, aquesta finestra que ens permeti veure més endins. La festa de la transfiguració, el dia 6 d'agost, en la qual tornem a llegir aquest evangeli sempre ha estat molt estimada pels monjos, perquè ens recorda segurament la nostra missió a l'Església: ajudar a obrir per a tot el món aquesta finestra, per al món, per a tots, perquè qualsevol vocació cristiana és per als altres, fins i tot la més contemplativa.

La quaresma uneix d'una manera clara la possibilitat de viure amb el món, a baix de la muntanya, i per això se'ns indiquen les pràctiques més que realistes del dejuni i l'almoïna però la mateixa quaresma mai perd de vista què ha passat dalt de la muntanya, i per això ens convida també a pregar per a entrar en comunió amb Déu. No és amb tot això la quaresma, la millor síntesi de la nostra vida cristiana?